

κάμνουνσι διὰ τὸν δολωμένον οἶνον, ἐν ᾧ
δύο ἕτεροι λαβόντες αὐτήν ἐκ τῶν δύο
βραχιόνων τὴν ὠδήγησαν ἐκτὸς τῆς πό-
λεως παραγγέλλοντες αὐτῇ νὰ μὴ ξα-
ναπατήσῃ εἰς τὴν πόλιν, διότι ἄλλως
θὰ φυλακισθῇ ἐπὶ τρεῖς μῆνας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ πνεῦμα
ἔτρεχεν εἰς τὰ ῥυάκια.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ μο-
σχομάγκαι, οἵτινες πίνουνσιν ὕδωρ ἐκ
τῶν ῥυακίων, ἔχουσι τόσον πνεῦμα.

(Ἐπεὶ τὸ τέλος.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΟΥ¹⁾

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ δράματος Κρήτες καὶ
Ἑνετοὶ τοῦ Κ. Τιμ. Ἀμπελά.)

I

Μὲ τὴν λύραν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Τυρταίου δὲν προ-
καὶ τὴν πολιὰν μὲ δάφνας κεφαλὴν δὲν θὰ κοσμήσω.
Εἰς ἀμύγδαλον εὐθύμων πάθη τραφερά θὰ φάλω
καὶ ἐν πάντας μὲ τὸ ἄσμα τὸ βραχὺ δὲν συγκινήσω,
εἰς τὰ στήθη τῶν Κρητῶν
κἂν ὁ ἀνκαλέσω φάλλω ὄνομα ἀγαπητόν.

Κόρσι τοῦ Κρουστογεράκου, τίλλετε τὰς μαύρας τριγὰς
συναδεύουσιν τὸ ἄσμα τῶν τρομόντων μου χειλέων.
Τῶν ἐρώτων τοῦ Καλλέργου τὰς εἰκράς θὰ φάλω
καὶ δακρύων θὰ σᾶς εἴπω πῶς ὁ μεγαλόφρων Λέων
τὴν καρδίαν του βεράν
ἔδωκεν ἐκ τῶν ἐρώτων τὴν ἐλευθερίαν πυράν.

Ἄφ' οὗ ἔσταψε μὲ δάφνας τὸ ὦραϊον μέτωπόν του,
λέων ἀληθὴς τὴν ῥώμην καὶ κακὸς τῶν Φράγκων
καὶ ἔδαινε τροπαιοφόρος εἰς τὸ τέμα τῶν σκοπῶν του,
ἐνδοξος δὲν εἶχε πέσει εἰς τὴν δίνην τῶν πολέμων,
ἀλλὰ θῦμα Βενετῶν
θῦμα δόλου εἶχε γίνῃ ὁ ἡγέτης τῶν Κρητῶν.

Δὲς συνήγειρε τοὺς Κρήτας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας
καὶ ἡ ὑπερφρων Βενετία ἔτρεμεν εἰς τ' ὄνομά του·
ἀλλὰ δὲς κατέστη θῦμα καταπτύστου προδοσίας
καὶ ἐν ᾧ ἔλυσε χεῖρ ξένης ἐρωμένης τὰ δεσμά του,
εἰς δημίους ἀπηνεῖς
τὸν παρέδωκε καὶ πάλιν Βενετόφρων συγγενῆς.

(1) Τὸ ἄσμα τοῦτο, ἀνήκον εἰς τὸ κατὰ τὸν ἑρε-
ταικὸν ἀγῶνα ἐπικινεθὲν δράμα Κρητῶν καὶ Βε-
νετῶν, τὸ καὶ πέφει ὑπὲρ τὸν τίτλον Πέτρος
Καντανόλης ἐπικινεθὲν, ἀπαγγέλλεται κατὰ
τὴν ἀ' πρᾶξιν ὑπὸ γέροντος ραψώδου, κατὰ τὰ Κρη-
τικὰ ἔθιμα, τελευμένης ἑορτῆς ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Κρη-
τὸς Καντανόλη. (Σ. «Παρθενῶνος».)

Τὸν ἐδέχθησαν οἱ Φράγκοι, ἀλλ' οὐχὶ δεσμώτην πλέον.
Νεῖα σχάδια τιταίνων, νέαν ἔγερσιν ἐλπίζων
τῶν Λατίνων τὴν φιλίαν δὲν ἀπέκρουσαν ὁ Λέων
καὶ ὁ Δούξ τὴν ἐνωσίν του δῆθεν ὡς πανηγυρίζων
—δόλους ὅμως ἐνεργῶν—

μέγα δειπνον προγγέλλει εἰς τιμὴν τῶν Καλλεργῶν.

Ἀντικρυθεῖς συμπότης Φράγκων μισητῶν ὁ Λέων
ἐλυπήθη μὲν, ἀλλ' εἶχεν, εἶχε καὶ χαρὰν κρυφίαν.
Φλόγαι ἔρωτος ὑπῆρχον εἰς τὸ στήθος του τὸ νέον
διὰ τοῦ Δούξ τὴν κόρην, τὴν ὡραίαν Φλωρεντίαν,
ἣτις ἔσωσεν αὐτὸν
ἀπὸ θυοχας δημίων, μισελλήνων Βενετῶν.

Ἦτο φράγκισσα, ἀλλ' εἶχεν ἐλληνίδος θερμὰ στήθη.
Ἀνελύτο ὁ Λέων εἰς τὸ βλέμμα της τὸ καίον!
ὡς αὐτὴν ποτὲ παρήκτος εἰς τὴν γῆν δὲν ἠγαπήθη,
ἀλλὰ εἶχε καὶ καρδίαν ποιητοῦ θερμοῦ ὁ Λέων,
καὶ τὸν ἔρωτα αὐτῶν
ἔβλεπον μὲ φθόνου ὄμμα αἱ ἑρδαὶ τῶν Βενετῶν.

II

Τοῦ μεγάλου συμποσίου ἡ φαιδρά στιγμή σημαίνει
καὶ εἶνα δικτυμῶν ὁ Λέων τῶν τυράννων μας Λατίνων.
Συναγγέλλεται μ' ἐκείνους, ἐνδομύχως ἑμὸς στένει
εἰς τῶν Φράγκων τὰς προποσειστας σαρκαστικὰς προ-
[πίνων]

καὶ ἑαυτὸν παρακλυθῶν
στρέφει τ' ὄμμα πρὸς τὴν κόρην, πλήρης εὐγενῶν πα-
[θῶν.

Ἀλλ' ἐξαίφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς κρα-
[πᾶλης
μεταβάλλονται οἱ Φράγκοι εἰς δημίων συμμορίαν
καὶ ἀνάρπαστος ὁ Λέων ἐπὶ βδελυρᾶς ἀγκάλης
εἰς σπαρακτικὸν θανάτου ῥίπτεται τὰς ἀγωνίας,
καὶ ἐν μέσῳ χλευασμῶν
τὸν ἐμπτύουν, δόντες οὕτω τελευταῖον ἀσπασμόν!...

III

Κρήτες, κλαύσατε μαζί μου, κλαύσατε καὶ σῆς τῶν
[Λάκκων
σημνοπρίσωποι παρθένοι! Τῆς πατρίδος σας τὸ θρόνον
ἡ ἐλπίς τῆς Κρήτης τότε εἰς στενὴν ἐτέθη σάκκον
καὶ εἰς τὰ κόμματα ἐρείσθη! Δὲν τοῦ ἔπει τὸ αἶμα
τῆς πατρίδος μας ἡ γῆ
οὐδὲ μάχης πολυνέκρου τὸν ἐσπάραιε πληγῇ.

Δὲν ἐπέζησαν ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του! Καὶ ἐκείνη
ἀνυθεῖσθαι τοὺς δημίους εἰς τὸν θάνατον ἐδόθη.
Εἰς τὸν Λέοντα ὁ σάκκος ἔγεινε θανάτου κλίνη
καὶ ἐτάφησαν μαζί του τόσα ὄνειρα καὶ πόθοι!
—Πλὴν τί λέγω;... ἔτ' ἔτ'
καὶ αἰωνίως εἰς τὴν μνήμην τῶν Ελλήνων θ' ἀναστῇ.

—Κρήτες, κλαύσατε μαζί μου! Δὲν θὰ ἴδῃ ἡ πα-
[τρίς μας

ἄλλον Λέοντα Καλλέργην! Ἀλλ' ἐκ τοῦ παθήματός του
μέγα δίδαγμα μᾶς μένει—«Ἀπιστος ἡ τυραννὶς μας»
(στρεφόμενος πρὸς τὸν ὠχρῶντα Πέτρον Καντανόλην).
—Ὡς οὐ τοῦ Καντανόλη! εἶσαι ὁ διάδοχός του...

Σὺ τὸν Λέοντα τιμῶν
δαίχθητι τῆς Κρήτης μέλλων μεγαλόφρων ἡγεμόν!

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ.